

Inauguración del trecho A Veiga-Lluarca del ferrocarril Ferrol-Xixón.
El tren na estación de Tapia (6-9-1972)

CONDO NOS CHEGÓU EL TREN

↓ Manuel García-Galano

Xa pasaron us poucos de meses desde el seis del último setembre nel que se cumpriron veinticinco anos da inauguración del ferrocarril Ferrol-Xixón pol que tanto se prigióu nesta comarca. Veinticinco anos, un cuarto de siglo; tempo abondo pra que daquén poda fer balance d'aquello qu'estonces se consideróu un acontecemento. Y é que lo foi, pois cumpríase úa das aspiracións máis veyas da xente d'esta terra, que levaba cuase cen anos esperando pra vela satisfeita. Muitos nun chegaron a vela, entre elos meu bolo que, corenta anos antias, me dixó: *"Eu nun veréi el tren, pero tu sí, tu y os del tou tempo verédeslo"*. Y vímoslo. Y muitos hasta fomos aquel día de setembre de 1972 á estación da Rodá (que nun ye puxeron el nombre da Rodá sinón el de Tapia) y esperamos impacientes alí a qu'asomase por entre os pinos el deseado tren. Y aplaudimos con agayo condo chegóu y seguimos féndolo hasta que se foi indo axeitín, y preguntámonos us a os outros si víramos a Franco, y había satisfacción nas caras pol acontecemento y porque el viaxe a Uviedo ou a Xixón iba a costar menos que nel auto de linia, y porque nos poñía al nivel d'outros pueblos que xa yes chegara primeiro (un periódico poxo que *"nos abría un camín*

hacia Europa"). Todo era optimismo, y hasta nun faltaba quen dicía que nel tren nun se mariaba, y cousas así. Nun "desafinóu" máis qu'a un vecín de meu que xa viaxara nél a Galicia y dixó qu'*esbatuxaba muito*.

—¡Es un toyemerendas! —replicóuye mui enfadado un fiel defensor del ferrocarril.

Y é que nun taba ben enturbiar aquela ilusión y aquel contento qu'inda siguiron sintíndose despóis, condo muitos (cuase todos) decidimos *probalo*; *"¿Probache el tren?"* era úa frase que corréu de boca en boca. Y us a Viveiro, outros a Lluarca y máis d'ún a Uviedo ou a Xixón, nun día *que nun se perdía xeira*, fomos *probándolo*. Era úa novedá y había que disfrutala. Os curiosos inda guardan aquel primeiro billete, pero poucos se daban cuenta de qu'aquela *novedá* chegaba tarde, mui tarde, porque os tempos correran máis qu'el tren, y axina se víu que nun podía competir cos autos, así qu'a ilusión primeira foi esmorecendo y pode dicirse que xa pouco ou miga queda d'ela. Pra recuperala penso que terían que trenos outra cousa miyor, máis cómoda, máis moderna, máis actual; nun m'atrevo a dicir un AVE, pero cuase. Y eso ta serodo. ¡Qué ye vamos a fer! Esperaremos a ver si un día chega. Al fin y al cabo, esperar nun se nos fai de novo.